Р Е Ш Е Н И Е
№ 2688

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 40 състав,** в публично заседание на 20.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **91** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на В. К. М., подадена чрез адв.П. П. – САК, срещу отказ на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол", Столична община, обективиран в писмо изх.№ УТ-94-В-37/11.12.2013г., да издаде удостоверение за търпимост по реда на § 16, ал.1 ПР ЗУТ за строеж „Едноетажна жилищна сграда със застроена площ 50 кв.м", находящ се в УПИ III-253,247, кв.111, м."Изгрев", Район „Нови Искър"-СО.

Твърди се незаконосъобразност на оспорения отказ по съображения, че административният орган неправилно е възприел сградата като такава на два етажа, а не на един нормален жилищен етаж и подпокривен етаж, като жалбоподателят се позовава на приложения нотариален акт, удостоверяващ правото му на собственост. Неправилно било прието и че не е налице съгласие на съсобственика по регулация в УПИ III-253, 247 като такова намира, че разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ не изисква. На следващо място се твърди неправилност на констатациите относно това, че строежът не отговаря на предвижданията на действащия ПУП, одобрен със заповед № 50-09-234/12.06.1984г. Посочва се и че незаконосъобразно административният орган е изследвал предпоставките за приложимост на § 127 ПР ЗИД ЗУТ, тъй като процедурата е открита по реда на § 16, ал.1 ПР ЗУТ. Сградата била построена през 1957г. и отговаряла на всички условия за търпимост.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно и своевременно уведомен, не се

явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването – директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, чрез юрк.Г., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 20, том II, рег.№ 11423, дело № 203/2012г. жалбоподателката е собственик на поземлен имот, находящ се в [населено място], на [улица] пл.№ 253 в кв.111, представляващ имот с идентификатор 00357.5353.41 по кадастралната карта, заедно с построената в него жилищна сграда, представляваща по кадастралната карта сграда с идентификатор 00357.5353.41.2 със застроена площ по нотариален акт 50 кв.м, състояща се от стая и кухня.

Административното производство по издаване на оспорения отказ е образувано по заявление на В. К. М. с вх.№ УТ-94-В-37/06.11.2013г. Със заявлението жалбоподателката поискала на основание § 16, ал.1 ПР ЗУТ да бъде издадено удостоверение за търпимост на строеж жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица]. Към заявлението е приложена декларация, че съществуващият в имот с идентификатор 00357.5353.41 строеж, съставляващ три стаи, е изграден през 1957г. от Г. Е..

С оспорвания в настоящото производство акт, е отказано издаването на удостоверение за търпимост на гореописания строеж, по съображения, че нотариалният акт и скицата са издадени за едноетажна сграда, а приложеният снимков материал касае сграда на два етажа, от което според административния орган следва, че към датата на сделката за покупко-продажба на недвижимия имот, сградата е била едноетажна, а към момента на подаване на заявлението – двуетажна. Посочено е, че застрояването не отговаря на предвижданията на действащия към момента подробен устройствен план, одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984г. Посочено е също, че е налице несъгласие на съсобственика по регулация, видно от преписка рег.№ ТК-94-Д-40/2013г., образувана по жалби, подадени от съсобственика на УПИ III-253,247, кв.111. Предвид това е изразено становище за неприложимост на § 127 ПР ЗУТ.

По делото е прието като доказателство геодезическо заснемане с обяснителна записка към него, от които се установява, че е измерена кота 0.00 = 511,70м, кота корниз – 515,79м и кота било 516,70м на едноетажната масивна жилищна сграда. От скица на сграда № 48659/14.08.2013г. /л.25/ с идентификатор 00357.5353.41.2 се установява, че в имота е разположена сграда със застроена площ 30 кв.м на един етаж.

Представена е и декларация от Д. С. М., Х. нинов Й. и Ж. С. М. /л.6 от делото/, в която декларират, че съществуващата едноетажна сграда в имот пл.№ 253 със застроена площ от 50 кв.м е изградена през 1957г. от Г. Е..

Съгласно представената по делото извадка от действащия Застроителен и регулационен план, одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984г. за имот пл.№

253 и имот пл.№ 247 е отреден УПИ III от кв.111 като е предвидено свързано застрояване на страничната регулационна линия с УПИ II-249,248 и не се предвижда запазване на съществуващите в имотите постройки, отразени като МЖ.
При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните изводи:
Жалбата е допустима като подадена от лице, адресат на акта, по чиято инициатива е образувано административното производство, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и при наличие на правен интерес от оспорването.
В оспорения акт не се съдържа указание, че може да бъде оспорен, не са указани редът и сроковете за обжалване, предвид което в случая намира приложение разпоредбата на чл.140 АПК, предвиждаща удължени срокове за оспорване. Отказът е съобщен на жалбоподателката на 16.12.2013г., видно от известие за доставяне на л.12 от делото, а жалбата срещу него е заведена в деловодството на Н.-С. на 02.01.2014г., предвид което съдът приема, че е подадена в преклузивните срокове за оспорване.
Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата, направено в становище, приложено към административната преписка, поради липса на годен за обжалване акт. Съгласно чл.21, ал.3 АПК отказът да се издаде документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, представлява индивидуален административен акт. В настоящия случай, административният орган е сезиран с искане за издаване на удостоверителен документ за търпимост на строеж. Обективираното в писмо изх.№ УТ-94-В-37/11.12.2013г. волеизявление на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол" по същността си представлява отказ за издаване на искания документ и следователно индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.3 АПК. Неудовлетворяването на искането за издаване на документ за признаване на права, поискано от лице с правен интерес в определения в закона срок всякога представлява административен акт под формата на отказ - в този смисъл Определение № 7086 от 23.05.2013 г. по адм. д. № 5201/2013 г., II отд. на ВАС, Определение № 16257 от 18.12.2012 г. по адм.д. № 14916/2012 г., II отд. на ВАС и др. В тази връзка неоснователни са доводите на процесуалния представител на ответника, че писмото има единствено уведомителен характер.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган в кръга на правомощията му. На съдът служебно е известна Заповед № РД-09-50-1042/06.12.2012г. на Главния архитект на Столична община, с т.3.7., от която на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол", Столична община са предоставени правомощия да издава удостоверения за търпимост на незаконни строежи на основание § 16, ал.1 ПР ЗУТ.
Спазена е и установената форма, с изключение на реквизита по чл.59, ал.2, т.7 АПК. В оспореното писмо не се съдържа указание за сроковете и възможността за оспорването му пред съд, което обуславя приложение на разпоредбата на чл.140 АПК и удължаване на сроковете за обжалване. Неспазването на изискуемата от закона форма за издаване на акта, всякога се квалифицира като нарушение на процесуалните правила в широкия смисъл на понятието. Не всички такива нарушения обаче са съществени. Основание за отмяна е не всяко, а само съществено нарушение на такова правило. Съществено е нарушението, което създава вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за съществуването на разпореденото или отказано от него субективно право. С неизпълнението на задължението си да уведоми страните за органа и срока за

обжалване, административният орган създава условия да се пропусне този срок, поради което с разпоредбата на чл.140 АПК са регламентирани удължени срокове за обжалване в такива случаи. Предвид това липсата на реквизита по чл.59, ал.2, т.7 АПК не е нарушение, което да бъде квалифицирано като съществено и да обоснове отмяната на оспорвания акт само на това основание.

В оспорения акт са изложени фактическите и правни основания за издаване на акта. От фактическа страна оспореният отказ е мотивиран с обстоятелството, че строежът не съответства на описаното в нотариалния акт за собственост на жалбоподателката, че застрояването не отговаря на действащия ПУП, както и изразено несъгласие на съсобственика на урегулирания поземлен имот. От правна страна оспореният отказ е мотивиран с липсата на предпоставките по § 127 ПР ЗИД ЗУТ.

Така постановеният отказ е законосъобразен. Действително от административния орган като правно основание е посочена разпоредбата на § 127 ПР ЗИД ЗУТ. Непосочването на правно основание или посочването на погрешно правно основание, обаче, не е основание за отмяна на акта, тъй като съдът не е обвързан от правната преценка на органа.

Съгласно разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. За да бъде търпим един строеж е необходимо кумулативното наличие на няколко предпоставки: строежът да е извършен без строителни книжа; да е изпълнен до 07.04.1987г.; да е допустим по действащите подробни градоустройствени планове; да е допустим по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно този закон.

Няма спор между страните относно обстоятелството, че сградата е изпълнена без строителни книжа, предвид което налице е една от предпоставките по § 16, ал.1 ПР ЗУТ.

Не е спорно и обстоятелството, че съгласно предвижданията на действащия ПУП – ЗРП, одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984г. за имот пл.№ 253 и имот пл.№ 247 е отреден УПИ III от кв.111 като е предвидено свързано застрояване на страничната регулационна линия с УПИ II-249,248 и не се предвижда запазване на съществуващите в имотите постройки, отразени като МЖ. Съгласно застроителния план новопредвиденото застрояване в имота попада върху нанесената в кадастралната основа като МЖ процесна сграда в имот пл.№ 253 и частично върху съществуващата в имот пл.№ 247 постройка.

С оглед посоченото, процесният строеж не изпълнява изискването на § 16, ал.1 ПР ЗУТ - да е допустим по действащите подробни градоустройствени планове и определянето му като търпим по смисъла на закона.

Предвид това строежът не следва да бъде изследван за наличието на останалите предпоставки за търпимост, тъй като при изискване за кумулативното им наличие отсъствието на една от тях е достатъчно основание за постановяване на процесния отказ.

Оспореният отказ съответства и на целта на закона. Съгласно разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ удостоверение за търпимост се издава с цел да не бъде премахнат или забранен за ползване незаконен строеж, за който няма строителни книжа, но е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и

нормативите, действали по време на извършването му или съгласно ЗУТ. Издаването на удостоверение за търпимост за строеж, за който не са налице посочените в цитираната разпоредба предпоставки, би било в несъответствие с целта на закона, който изисква строежите да се изпълняват съобразно предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон, като възможност за узаконяването на незаконно изградени строежи е изключена след изменението на закона от м.юли 2003г., с изключение на изрично предвидените хипотези.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл.168 АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен като издаден в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения, постановен е от компетентен орган и в изискуемата се форма, поради което не са налице основания за отмяна по чл.146 АПК.

По тези съображения жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. М. срещу отказ на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, Столична община, обективиран в писмо изх.№ УТ-94-В-37/11.12.2013г., да издаде удостоверение за търпимост по реда на § 16, ал.1 ПР ЗУТ за строеж „Едноетажна жилищна сграда със застроена площ 50 кв.м”, находящ се в УПИ III-253,247, кв.111, м.”Изгрев”, Район „Нови Искър”-СО.

Решението е окончателно, на основание чл.215, ал.7 ЗУТ и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл.137 АПК.

Административен съдия: